

Arrest

**nr. 69 385 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 10 december 2009 België binnen en dienen op 11 december 2009 een asielaanvraag in.

Op 26 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 24 september 2010 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 4 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 20 november 2010 dient verzoeker een annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De zaak is gekend onder rolnummer 62 504.

Op 2 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad nr. 61 835 van 19 mei 2011 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 23 mei 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

Naam: M., A.

Geboren te A. op 29/07/1979

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: (...)

Echtgenoot:

M., G.

Geboren te A. op 01/04/1976

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 20/04/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dienden betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 27.06.2011) en ter kennis gebracht op 27.06.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste ernstig Middel: Schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat artikel 3 van het EVRM stelt dat:

(...)

Overwegende dat artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Dat op 23 mei 2011 overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vertogers een verzoek indienden strekkende tot regularisatie van hun precaire administratieve verblijfstoestand;

Overwegende dat bij dit verzoekschrift het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011;

Overwegende dat de bestreden beslissing meent te moeten besluiten tot niet ontvankelijkheid daar waar het standaard medisch getuigschrift niet zou beantwoorden aan de voorwaarden in §1, 4° lid voorzien, beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Overwegende dat het verzoekschrift van 23 mei 2011 wat betreft de ontvankelijkheid als volgt werd gemotiveerd:

"[...]"

Vertogers bevinden zich dan ook in een prangende humanitaire situatie en eerste vertoger is onbetwistbaar ziek zoals dit moge blijken uit het omstandig medisch attest gevoegd bij onderhavig verzoekschrift.

Eerste vertoger heeft hulp en bijstand nodig van zijn naasten reden waarom deze eveneens vragen met onderhavig verzoekschrift hun precaire administratieve verblijfstoestand te regulariseren.

Uit het medisch attest blijkt dat eerste vertoger reeds ziek aankwam in het Rijk en lijdt aan een chronische kwaal die niet geneesbaar is wel verbeterbaar en mits goede behandeling een goede levensverwachting biedt en dit middels de geneeskundige zorgen die thans worden verstrekt en waarvan de termijn tot op datum van heden onbepaald is.

Eerste vertoger wordt bijgestaan zowel door een psychiater als een psycholoog.

De heer M. wordt eveneens medicamenteus behandeld onder meer met Zaldiar, Aceclofenac, Tramium 100 en Piroxicam EG.

De verwachte duur van de behandeling is momenteel niet in te schatten en de resultaten zijn niet voorspelbaar.

De prognose indien goede behandeling is als positief in te schatten.

De prognose bevat in geval van ontstentenis van behandeling dient als slecht te worden ingeschat.

De beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst zou niet mogelijk zijn, de psychiatrische bijstand in Armenië dient te worden beschouwd als absoluut ontoereikend, volstrekt rudimentair en indien deze al zou gegeven worden niet toegankelijk voor de middelen van vertogers.

In toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet verzoeken ondergetekenden dan ook eerbiedig hun actuele prangende verblijfssituatie te regulariseren minstens te verlengen."

Overwegende dat het standaard medisch getuigschrift zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011 werd gevoegd bij het verzoek en alle punten werden ingevuld, zo onder meer punt B/Diagnose : alwaar opgegeven werd dat vertoger lijdt aan een posttraumatische depressie;

Overwegende dat te over het medisch attest van dokter P. S. wordt onderschreven door het medisch attest van klinische psycholoog N. K. K. de dato 21 maart 2011 die bijzonder gedetailleerd het ziektebeeld van vertoger beschrijft alsook de zwaarwichtigheid van de pathologie;

Overwegende dat bij beslissing van 7 juli 2011 vertogers dit regularisatieverzoek niet ontvankelijk verklaard zagen louter om reden dat het door de wet voorziene medisch attest de ernst van de pathologie niet zou vermelden en dat derhalve het verzoek maar moet worden afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het door de wet verplichte medische attest een bijzonder summier medisch attest is waar nergens an sich de rubriek voorzien wordt om de ernst van de pathologie "te wegen";

Overwegende dat inderdaad wordt aangegeven dat eerste vertoger lijdt aan een posttraumatische depressie en er inderdaad in het verzoekschrift niet wordt aangegeven dat mijnheer lijdt aan een beetje depressie of aan een grote depressie wat evenwel geen medische appreciatie inhoudt louter een appreciatie van de dossierbehandelaar die hem niet toekomt, waarover infra meer;

Overwegende dat het formulier met vermelding van A tot en met G is een medisch attest betreft houdende omschrijving van de pathologie, de behandeling, gevolgen en mogelijke complicaties in geval van stopzetten van de behandeling en de prognoses alsook de specifieke noden en eventuele mantelzorg;

Overwegende dat het geven van een appreciatie over de zogenaamde ernst van een pathologie niet toekomt aan de ambtenaar behandelaar maar deel moet uitmaken van de behandeling van het dossier in de gegrondheidsfase na advies van de ambtenaar-geneesheer;

Dat de medische beoordeling in een verzoek ex artikel 9ter pas gebeurt in de gegrondheidsfase door een geneesheer, enkel op basis van onvoldoende ernstige ziekte of onvoldoende medische duidelijkheid mag een aanvraag 9ter niet ontvankelijk worden verklaard;

Een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, is een ernstige aandoening in de zin van artikel 9ter wat niet nuttig kan worden betwist door de verwerende partij;

Enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een ziekte voldoende ernstig is en het zogenaamd ontbreken van de "graad van ernst" is een volstrekt subjectieve waardering door de ambtenaar dossierbeheerder om de graad van depressie te meten wat geenszins een medische evaluatie is;

Overwegende dat te over de appreciatie niet toekomt aan de minister in de ontvankelijkheidsfase waardoor het verzoek strekkende tot regularisatie overeenkomstig artikel 9ter op kennelijk onredelijke wijze werd genomen;

Overwegende dat de argumenten ontwikkeld in het regularisatieverzoek van 23 mei 2011 dan ook volledig ingediend werd conform artikel 9ter en diende ontvankelijk te worden verklaard waarna een ambtenaar-geneesheer de inhoud van het medische attest, de mogelijkheid van behandeling in het land van herkomst en de beschikbaarheid van therapie en medicijnen diende te beoordelen waarna op basis van diens advies de dossierbehandelaar een beslissing kon treffen;

Dat de thans genomen beslissing van de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase hem niet toekomt, de beslissing werd dan ook ten onrecht genomen;

Overwegende dat artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werden geschonden, reden waarom met onderhavig aangetekend verzoekschrift vertogers annulatieberoep indienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat in schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien de beslissing werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Dat het eerste middel niet ernstig is;"

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers' beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Volgens de verwerende partij dient het medisch getuigschrift conform artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is, wat *in casu* niet het geval is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de graad van ernst van de aandoening niet blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Volgens de verwerende partij staat op het gedetailleerd medisch attest d.d. 20 april 2011 onder "*Diagnose – Gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoening*" enkel vermeld "*posttraumatische depressie*". Niettegenstaande op het ingevulde attest dus uitdrukkelijk verzocht werd de aard én de ernst van de aandoening in te vullen, werd enkel de aandoening vermeld. Verwijzend naar recente rechtspraak van de Raad, laat de verwerende partij gelden dat het loutere feit dat de graad van ernst zou kunnen worden afgeleid uit het verzoekschrift – *quod non in casu* – niet volstaat. De graad van ernst dient duidelijk in het medisch getuigschrift zelf te worden vermeld.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekers' beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij tonen verzoekers bovendien niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing onredelijk zou zijn.

De verwerende partij stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerkten, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De verwerende partij is van oordeel dat de *in casu* bestreden beslissing rechtmatig werd genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

De verwerende partij wijst er ten slotte op dat verzoekers volstrekt in gebreke blijven uiteen te zetten waarom artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

De verwerende partij besluit dat verzoekers' eerste middel niet kan worden aangenomen.

2.1.3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en uiten kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat zij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoekers voorlegden, niet voldoet aan artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet: het beantwoordt niet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de ziekte.

In het middel betogen verzoekers dat alle onderdelen van het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift werden ingevuld, zo onder meer punt B. waar werd aangegeven dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische depressie. Verzoekers stellen verder dat het door de wet verplichte medisch attest bijzonder summier is en nergens in een rubriek voorziet om de ernst van de pathologie "te wegen". Verzoekers laten verder gelden dat in het verzoekschrift inderdaad niet wordt aangegeven of verzoeker lijdt aan "een beetje depressie of aan een grote depressie". Volgens verzoekers komt het geven van een appreciatie over de zogenaamde ernst van een pathologie evenwel niet toe aan de ambtenaar-behandelaar, maar moet dit deel uitmaken van de behandeling van het dossier in de gegrondheidsfase na advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekers menen ten slotte dat een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen niet nuttig kan worden betwist door de verwerende partij. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 20 april 2011 dat verzoekers voorlegden bij hun

aanvraag van 23 mei 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: *“Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Posttraumatische depressie (...) door psycholoog (...) en door psychiater (...)”*. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en de duur ervan (onbepaald).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij *“diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen”* enkel wordt vermeld wat de aandoening is. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoekers betogen dat het standaard medisch getuigschrift bijzonder summier is en geen rubriek voorziet om de ernst van de aandoening *“te wegen”*, merkt de Raad op dat het medisch attest onder punt B/Diagnose uitdrukkelijk verzoekt de ernst van de aandoening te vermelden.

Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij *in casu* niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medische getuigschrift van 21 april 2011 enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en § 3, 3° dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”*

Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is en dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de term *“posttraumatische depressie”*, kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de aard van de aandoening zelf.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.1.3.2 Waar verzoekers in het verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 7, § 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), laten zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers zetten de wijze niet uiteen waarop het door hen ingeroepen rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede ernstig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder

1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen:

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking dat de graad van het ziektebeeld niet wordt gegeven maar dat onmogelijk de zwaarwichtigheid van een pathologie kan worden gewogen door administratieve dossierbehandelaar in de fase van de ontvankelijkheid;

Dat de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar absurd is als zou een patiënt lijden aan een beetje kanker of een beetje zwanger zijn wat uiteraard niet mogelijk is;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is, dat de administratie kennis neemt van het feit dat eerste vertoger lijdt aan een pathologie, een ziekte die an sich wordt beschouwd als zijnde een pathologie die aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dat het verzoekschrift werd ingediend conform artikel 9ter zodat hij het bundel had moeten overmaken aan de geneesheer-attaché met het oog op het verlenen van medisch advies ten gronde zodat de beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier;

Overwegende dat zoals supra aangegeven het handelen van de dossierbehandelaar van de verwerende partij kan worden aangemerkt als zijn onzorgvuldig minstens volstrekt onredelijk;

Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook genomen met schending van de materiële motiveringsplicht waarnaar supra werd verwezen;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers dezelfde kritiek formuleren als in het eerste middel. Volgens de verwerende partij houden zij voor dat de motivering zich beperkt tot de opmerking dat de graad van het ziektebeeld niet wordt weergegeven, maar dat onmogelijk de zwaarwichtigheid van een pathologie kan worden afgewogen door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. De verwerende partij verwijst naar hetgeen in het eerste middel werd uiteengezet.

De verwerende partij besluit dat verzoekers' tweede middel niet kan worden aangenomen.

2.2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de

burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; uit artikel 9ter, § 1, 4° en artikel 9ter, § 3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift; het standaard medisch getuigschrift d.d. 20 april 2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; aldus is de aanvraag onontvankelijk.

Verzoekers maken bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.2.3.3 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in het vierde lid van § 1 voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en in § 3, 3° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”* Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat in het medisch attest de graad van ernst van de aandoeningen niet afzonderlijk wordt vermeld. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag *in casu* onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET